

AJÁNLÁSOK

A TANÁCS AJÁNLÁSA

(2010. július 13.)

a tagállamok és az Unió gazdaságpolitikáira vonatkozó átfogó iránymutatásokról

(2010/410/EU)

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 121. cikke (2) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság ajánlására,

tekintettel az Európai Tanács következtetéseire,

mivel:

- (1) A Szerződés előírja a tagállamoknak, hogy gazdaságpolitikáikat tekintsék közös érdekű ügynek, és ezeket hangolják össze a Tanácsban. Az Európai Unió a Szerződés rendelkezéseivel összhangban szakpolitikai koordinációs eszközöket alakított ki és alkalmaz a költségvetési politika (a Stabilitási és Növekedési Paktum) és a makrostrukturális politikák területén.
- (2) A Szerződés előírja, hogy a Tanács a tagállami szakpolitikák irányvonalának meghatározása céljából foglalkoztatási és átfogó gazdaságpolitikai iránymutatásokat fogad el.
- (3) A 2000-ben elindított lisszaboni stratégia azon a felismerésen alapult, hogy az Európai Uniónak – a világszintű versenyre, a technológiai változásokra, a környezeti kihívásokra és az idősödő népességre tekintettel – a társadalmi kohézió fokozásával egyidejűleg növelnie kell a foglalkoztatás mértékét, valamint javítania kell termelékenységét és versenyképességét. A lisszaboni stratégiát 2005-ben újraindították, azt követően, hogy az időközi értékelése eredményeként nagyobb hangsúly kapott a növekedés, valamint a munkahelyek számának növelése és minőségük javítása.
- (4) A növekedést és foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia hozzájárult az uniós gazdaság- és foglalkoztatáspolitikai általános irányvonala körüli konszenzus kialakulásához. A stratégia keretében a Tanács 2005-ben ⁽¹⁾ átfogó gazdaságpolitikai és foglalkoztatáspolitikai iránymutatásokat fogadott el, és ezeket 2008-ban ⁽²⁾ felülvizsgálta. A 24 iránymutatás meghatározta a nemzeti reformprogramok alapját, az Unió egészére felvázolva a kulcsfontosságú makro- és mikrogazdasági, valamint munkaerő-piaci reformprioritásokat. A tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy az iránymutatások nem határozták meg eléggé egyértelműen a prioritásokat, és hogy a közöttük

lévő kapcsolat szorosabb lehetett volna. Emiatt csak korlátozott hatást fejtek ki a nemzeti szakpolitikák kialakítására.

- (5) A 2008-ban kezdődött pénzügyi és gazdasági válság miatt jelentős számú munkahely szűnt meg, drasztikusan csökkent a potenciális kibocsátás és drámaian romlott az államháztartások helyzete. Az európai gazdaságélénkítési terv ⁽³⁾ azonban – részben az összehangolt költségvetési ösztönzés révén – segítette a tagállamokat a válság kezelésében, miközben az euro biztosította a makrogazdasági stabilitást. A válság ily módon rávilágított arra, hogy az uniós szintű gazdaságpolitikai koordináció megerősítése és hatékonyabbá tétele jelentős eredményekkel járhat. A válság kiemelte továbbá, hogy a tagállamok gazdaságai és munkaerőpiacai erősen függenek egymástól.
- (6) A Bizottság javaslatot tett a következő évtized új stratégiájának – az Európa 2020 stratégiának ⁽⁴⁾ – a kidolgozására, amely lehetővé teszi, hogy az Unió megerősödve kerüljön ki a válságból, és hogy gazdaságát az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés irányába fordítsa. Öt kiemelt cél alkotja azokat a közös, a vonatkozó iránymutatásoknál is említett célokat, amelyek a tagállamok – saját kiinduló helyzetük és tagállami körülményeik figyelembevételével meghatározott – fellépéseinek és az Unió fellépéseinek alapját képezik. A tagállamoknak minden erőfeszítést meg kell tenniük a nemzeti célok teljesítése és a növekedést gátló szűk keresztmetszetek megszüntetése érdekében.
- (7) A gazdasági válsággal kapcsolatos intézkedések leépítésére vonatkozó átfogó stratégiák (exitstratégiák) részeként a tagállamoknak nagyszabású reformprogramokat kell végrehajtaniuk a makrogazdasági stabilitás és az államháztartás fenntarthatóságának biztosítása, a versenyképesség javítása, továbbá a makrogazdasági egyensúlyhiány csökkentése és a munkaerőpiacok teljesítményének javítása érdekében. Amikor a gazdaságélénkítés már biztos lábakon áll, a válság hatására bevezetett ideiglenes intézkedéseket összehangolt módon meg kell szüntetni. A költségvetési ösztönzők megszüntetését a Stabilitási és Növekedési Paktum keretében kell végrehajtani és összehangolni.

⁽¹⁾ COM(2005) 141.

⁽²⁾ COM(2007) 803.

⁽³⁾ COM(2009) 615, 2009.11.19.

⁽⁴⁾ COM(2010) 2020, 2010.3.3.

- (8) Az Európa 2020 stratégia keretében a tagállamoknak és az Uniónak az „intelligens növekedést” célzó – azaz a tudáson és az innováción alapuló – reformokat kell végrehajtaniuk. A reformoknak az Unió egészében megvalósuló innováció- és tudástranszfer elősegítése érdekében az oktatás minőségének javítására és mindenki számára hozzáférhetővé tételére, a kutatás és az üzleti teljesítmény fokozására, valamint a szabályozási keret további javítására kell irányulniuk. A reformoknak ösztönözniük kell a vállalkozói szellemet, elő kell segíteniük, hogy a kreatív ötletekből olyan innovatív termékek, szolgáltatások és eljárások szülessenek, amelyek eredményeként megvalósul a növekedés, minőségi munkahelyek jönnek létre, területi, gazdasági és társadalmi kohézió alakul ki, valamint amelyek hatékonyabban kezelik az európai és a világszintű társadalmi kihívásokat. Ebben az összefüggésben lényeges, hogy a lehető legnagyobb mértékben kihasználjuk az információs és kommunikációs technológiák biztosította lehetőségeket.
- (9) Az Unió és a tagállamok szakpolitikáinak – többek között reformprogramjaik révén – a „fenntartható növekedés” megvalósítását kell célozniuk. A fenntartható növekedés a következőket jelenti: a gazdasági növekedés és az erőforrás-felhasználás szétválasztása, energia- és erőforrás-hatékony, fenntartható és versenyképes gazdaság megteremtése, a költség és a haszon méltányos elosztása, valamint Európa vezető szerepének kiaknázása az új eljárások és technológiák kifejlesztéséért folyó versenyben, ideértve a környezetbarát technológiákat is. A tagállamoknak és az Uniónak végre kell hajtaniuk az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentéséhez és az erőforrások hatékony felhasználásához szükséges reformokat, amelyek elősegítik a környezetkárosodásnak és a biológiai sokféleség csökkenésének a megelőzését is. Ezeknek a reformoknak javítaniuk kell továbbá az üzleti környezetet, ösztönözniük kell a környezetbarát munkahelyek létrehozását és elő kell segíteniük, hogy a vállalkozások korszerűsítsék ipari bázisukat.
- (10) Az Unió szakpolitikáinak és a tagállamok reformprogramjainak végezetül célozniuk kell az „inkluzív növekedés” megvalósítását is. Az inkluzív növekedés egy olyan összetartó társadalom kialakítását jelenti, amelyben az emberek képessé válnak az előttük álló változások felmérésére és kezelésére, és így a társadalom és a gazdaság aktív szereplőivé válnak. A tagállami reformoknak tehát mindenki számára egész életen át biztosítaniuk kell a hozzáférést és a lehetőségeket – csökkentve ezáltal a szegénységet és a társadalmi kirekesztettséget –, különösen a nők, az idősebb munkavállalók, a fiatalok, a fogyatékkal élő személyek és a legális migránsok munkaerő-piaci részvétele előtt álló akadályok megszüntetése révén.
- A reformoknak valamennyi szakpolitikában figyelembe kell venniük a nemek közötti egyenlőség kérdését. A reformoknak biztosítaniuk kell továbbá, hogy a gazdasági növekedés előnyeiből minden polgár és minden régió részesüljön. A tagállami reformprogramok középpontjába tehát a munkaerőpiac hatékony működésének biztosítását kell helyezni a sikeres átmenetekbe történő beruházás, a megfelelő készségek fejlesztése, a munkahelyek minőségének javítása, a szegmentáció, a strukturális munkanélküliség és a foglalkoztatáshiány elleni küzdelem révén, ezzel egyidejűleg pedig a szegénység csökkentése érdekében gondoskodni kell a megfelelő és fenntartható szociális védelemről és az aktív befogadásról, a közös megállapodás tárgyát képező államháztartási konszolidáció betartásával.
- (11) Alapvető fontosságú, hogy a tagállamok és az Unió – különösen az európai vállalkozások tekintetében – folytassák és fokozzák a szabályozói keretük további javítására irányuló erőfeszítéseiket. A tagállamoknak és az Uniónak – intelligens szabályozói eszközök megerősítése révén – garantálniuk kell, hogy jogi szabályozásuk alaposan átgondolt, arányos legyen, felülvizsgálatára rendszeresen sor kerüljön, és hogy ne okozzon szükségtelen terheket. Az adminisztratív terhek csökkentésével kapcsolatos célkitűzések megvalósítása továbbra is elsőbbséget élvez.
- (12) Az Unió és a tagállamok strukturális reformjai akkor járulhatnak hozzá ténylegesen a növekedéshez és a munkahely-teremtéshez, ha világgazdasági szinten javítják az Unió versenyképességét, új lehetőségeket nyitnak az európai exportőrök előtt, és versenyképes hozzáférést biztosítanak a legfontosabb importcikkhez. A reformoknak ezért figyelembe kell venniük a külső versenyképességre gyakorolt hatásaikat, hogy Európában elősegítsék a növekedést, továbbá a nyitott és tisztességes piacokon való részvételt a világ minden részén.
- (13) Az Európa 2020 stratégia háttérét a tagállamok és az Unió által maradéktalanul és azonos ütemben végrehajtott integrált európai és nemzeti szakpolitikáknak kell adniuk annak érdekében, hogy az összehangolt strukturális reformok pozitív tovagyrűző hatást váltsanak ki, az európai szakpolitikák pedig egységesebb módon járuljanak hozzá a stratégia célkitűzéseéhez, az egyes országok saját kiinduló helyzetének figyelembevételével.
- (14) Bár ezen iránymutatások a tagállamokat és az Európai Uniót érintik, az Európa 2020 stratégiát valamennyi nemzeti, regionális és helyi hatósággal partnerségben, illetve a parlamentekkel, valamint a szociális partnerekkel és a civil társadalom képviselőivel szoros együttműködésben kell végrehajtani, mindezeknek részt kell venniük a nemzeti reformprogramok kidolgozásában, végrehajtásában, valamint a stratégiával kapcsolatos átfogó kommunikációban.
- (15) Az Európa 2020 stratégia kevesebb iránymutatásra épül, amelyek a korábbi 24 iránymutatás helyébe lépnek, és összhangban kezelik a foglalkoztatáspolitikai és az átfogó gazdaságpolitikai kérdéseket. Az ezen ajánlás mellékletében szereplő tagállami és uniós gazdaságpolitikai iránymutatások szorosan kapcsolódnak a vonatkozó foglalkoztatáspolitikai iránymutatásokhoz. Ezen iránymutatások együttesen alkotják az „Európa 2020 integrált iránymutatást”.

(16) Ezen új integrált iránymutatás összhangban áll az Európai Tanács következtetéseivel. Jelezve a tagállamok egymástól való kölcsönös függőségét és a Stabilitási és Növekedési Paktum rendelkezéseivel összhangban pontos útmutatást ad a tagállamoknak nemzeti reformprogramjaik meghatározása és e reformok végrehajtása tekintetében. Az integrált iránymutatás képezi majd az alapját a Tanács által a tagállamoknak adható országspecifikus ajánlásoknak, vagy – az átfogó gazdaságpolitikai iránymutatások esetében – azoknak a szakpolitikai figyelmeztetéseknek, amelyeket a Bizottság bocsáthat ki, amennyiben a vonatkozó országspecifikus ajánlásokat nem követik megfelelő intézkedések.

(17) Ezen iránymutatások a végrehajtásra történő összpontosítás biztosítása érdekében 2014-ig változatlanok kell, hogy maradjanak,

ELFOGADTA EZT AZ AJÁNLÁST:

- (1) A tagállamok – és adott esetben az Európai Unió is – gazdaságpolitikájukban figyelembe veszik a mellékletben foglalt iránymutatásokat.
- (2) A tagállamok az „Európa 2020 integrált iránymutatásban” megállapított célkitűzésekkel összhangban álló nemzeti reformprogramokat dolgoznak ki.

Kelt Brüsszelben, 2010. július 13-án.

a Tanács részéről
az elnök
D. REYNERS

MELLÉKLET

A tagállamok és az Unió gazdaságpolitikáira vonatkozó átfogó iránymutatások**1. iránymutatás: A közpénzügyek minőségének és fenntarthatóságának biztosítása**

A tagállamoknak a Stabilitási és Növekedési Paktum (a paktum) keretében határozottan végre kell hajtaniuk a költségvetés-konszolidációs stratégiákat és különösen a túlzott hiány-eljárás alapján és/vagy – fizetésimérleg-támogatás esetén – az egyetértési megállapodásokban nekik címzett ajánlásokat. A tagállamoknak különösképpen a Tanács ajánlásaival összhangban kell megvalósítaniuk a konszolidációt, és a paktumnak megfelelően kell elérniük középtávú céljaikat. A paktum jogi keretének sérelme nélkül ez a tagállamok többségére nézve azt jelenti, hogy strukturális értelemben a bruttó hazai termék (GDP) 0,5 %-ának megfelelő referenciaértékét jóval meghaladó konszolidációt kell megvalósítaniuk mindaddig, amíg GDP-arányos adósságuk határozottan csökkenő pályára nem áll. Az államháztartás konszolidációját legkésőbb 2011-ben – egyes tagállamokban, ahol a gazdasági helyzet alapján indokolt, ennél korábban – meg kell kezdeni, amennyiben a Bizottság előrejelzései továbbra is azt mutatják, hogy a gazdasági élénkülés erősödik, és állami beavatkozás nélkül is folytatódik.

A költségvetési konszolidációs stratégiák megtervezésekor és végrehajtásakor a kiadások visszafogására kell összpontosítani és a növekedést ösztönző kiadási tételeknek kell prioritást élvezniük, olyan területeken, mint az oktatás, a készségek és a foglalkoztathatóság fejlesztése, a kutatás-fejlesztés (K + F), az innováció, valamint a beruházás a termelékenységre kedvező hatást gyakorló hálózatokba, adott esetben például a nagysebességű internetbe, az energiahálózati és közlekedési összeköttetésekbe, továbbá az infrastruktúra. Amennyiben adóemelésre van szükség, azt lehetőség szerint össze kell kapcsolni olyan intézkedésekkel, amelyek célja a foglalkoztatást, a környezet védelmét és a növekedést jobban elősegítő adórendszer kialakítása az adóterheknek a környezetre ártalmas tevékenységek felé történő átcsoportosítása révén. Az adó- és juttatási rendszereknek megfelelőbb ösztönzőket kell nyújtaniuk a munkavállalás kifizetődővé tétele érdekében.

A tagállamoknak meg kell erősíteniük továbbá a nemzeti költségvetési kereteket, és javítaniuk kell a közkiadások minőségét és az államháztartás fenntarthatóságát; ennek érdekében határozottan csökkenteni kell az államadósságot, reformokat kell megvalósítani az idősező népességhez köthető közkiadások, például a nyugdíjak és az egészségügyi kiadások terén, és olyan szakpolitikákat kell kialakítani, amelyek hozzájárulnak a foglalkoztatás és a tényleges nyugdíjkorhatár növeléséhez annak érdekében, hogy az idősező népességhez köthető közkiadások és a szociális jóléti rendszerek pénzügyileg fenntarthatók legyenek.

A költségvetés hatékonysága és a közpénzügyek minősége az Unió szintjén is fontos.

2. iránymutatás: A makrogazdasági egyensúlyhiányok kezelése

A tagállamoknak kerülniük kell a folyó fizetési mérleg, az eszközpiacok, illetve a háztartások és a vállalkozások mérlegeinek alakulásából fakadó fenntarthatatlan makrogazdasági egyensúlyhiányok kialakulását. Azoknak a tagállamoknak, amelyeknek a versenyképesség tartós hiányából vagy másból fakadóan jelentős a fizetési mérlegből adódó egyensúlyhiánya, a kiváltó okokat kezelniük kell a költségvetési politikával, bérszabályozással, a termék- és pénzügyi szolgáltatás-piacok strukturális reformjával (beleértve a termelékenységnövelő tőke áramlását is), – a foglalkoztatási iránymutatásokkal összhangban – a munkaerőpiacra irányuló vagy bármely más releváns szakpolitikai területre irányuló intézkedésekkel. Ebben az összefüggésben a tagállamoknak elő kell segíteniük a béralkarendszerek megfelelő keretfeltételeinek kialakítását, és a bérköltségek olyan alakulását kell szorgalmazniuk, amely összhangban áll az árstabilitással, a termelékenység középtávú alakulásával és a makrogazdasági egyensúlyhiányok csökkentésének szükségességével. Adott esetben a közzsféra béreinek megfelelő megállapítását olyan fontos jelzésértékű lépésnek kell tekinteni, amely a versenyképesség javításának szükségességével összhangban biztosítja a bérmérséklést a magánszférában. A bérmegállapítási kereteknek, többek között a minimálbéreknek elő kell segíteniük az olyan béralkulási folyamatokat, amelyek tükrözik a szakképzettség és a helyi munkaerő-piaci feltételek különbségeit, valamint az országon belüli régiók, ágazatok és társaságok gazdasági teljesítménye közötti jelentősebb eltéréseket. A szociális partnereknek fontos szerep jut ezzel összefüggésben. A jelentős fizetésimérleg-többlettel rendelkező tagállamoknak olyan strukturális reformok megvalósítására irányuló lépéseket kell tenniük, amelyek elősegítik a potenciális növekedés megerősítését és ezáltal a belföldi keresletet is támogatják. A – többek között a tagállamok közötti – makrogazdasági egyensúlyhiányok kezelése is hozzájárulna a gazdasági kohézió megvalósításához.

3. iránymutatás: Az euroövezeten belüli egyensúlyhiányok csökkentése

A tagállamoknak, amelyek fizetőeszköze az euro, a folyó fizetési mérlegek jelentős mértékű és tartós divergenciáit és az egyéb makrogazdasági egyensúlyhiányokat közös érdekű ügynek kell tekinteniük, és szükség esetén sürgősen fel kell lépniük ezek csökkentése érdekében. Az euroövezet valamennyi tagállamában fellépésre van szükség, azonban az adott országtól függően lényegesen eltér a szakpolitikai feladatok természete, fontossága és sürgőssége. Figyelembe véve a sérülékeny pontokat és a szükséges kiigazítás méretét, különösen azokban az országokban van sürgősen szakpolitikai intézkedésre szükség, amelyek tartósan magas fizetésimérleg-hiánnyal és a versenyképesség jelentős gyengülésével küzdenek. Ezeknek az országoknak el kell érniük, hogy a fizetésimérleg-hiányuk lényegesen és permanensen csökkenjen.

Az euroövezet ezen tagállamainak törekedniük kell a fajlagos bérköltségek csökkentésére is, figyelembe véve a termelékenység folyamatokat regionális, ágazati és vállalati szinten, és fokozniuk kell a termékpiacon versenyképességet. A jelentős fizetésimerleg-többlettel rendelkező euroövezetbeli tagállamoknak olyan strukturális reformok megvalósítására irányuló lépéseket kell tenniük, amelyek elősegítik a potenciális növekedés megerősítését és ezáltal a belföldi keresletet is támogatják. Hasonlóképpen, az euroövezetbeli tagállamoknak bármely más makrogazdasági egyensúlyhiányt – például a magánszektor túlzott eladósodását és az inflációs eltéréseket – is kezelniük kell. Fel kell számolni azokat az intézményi akadályokat, amelyek meggátolják az árak és a bérek rugalmas igazodását a piaci feltételekhez. Az eurocsoporton belül szorosan figyelemmel kell kísérni a makrogazdasági egyensúlyhiányokat, és szükség esetén javaslatokat kell megfogalmazni azok orvoslására.

4. iránymutatás: A K + F-hez és az innovációhoz nyújtott támogatások optimalizálása, a tudásháromszög erősítése és a digitális gazdaság potenciáljának felszabadítása

A tagállamoknak felül kell vizsgálniuk nemzeti (és regionális) K + F és innovációs rendszereiket, és biztosítaniuk kell a stabilitási és növekedési paktum szerinti költségvetési konszolidációs stratégiák keretén belüli közberuházások hatékony és megfelelő keretfeltételeit (1. iránymutatás), továbbá e beruházásokat a fokozottabb növekedést lehetővé tevő és adott esetben jelentős társadalmi kihívások megoldását célzó tevékenységekre (többek között energiaügy, erőforrás-hatékonyság, éghajlatváltozás, biodiverzitás, társadalmi és területi kohézió, idősödés, egészségügy, biztonság) kell – költséghatékony módon – összpontosítani. A közberuházásoknak többek között meg kell sokszorozniuk a privátszférában K + F-finanszírozásának hatásait. A reformoknak ösztönözniük kell a kiválóságot és az intelligens specializálódást, elő kell segíteniük a tudomány integritását, meg kell erősíteniük az egyetemeket, a kutatóintézeteket és az állami, magán- és civil szféra szereplői közötti együttműködést mind hazai, mind nemzetközi téren, és biztosítaniuk kell a tudás terjesztését szolgáló infrastruktúra és hálózatok fejlődését. A nemzeti kutatási rendszerek költséghatékonyságának és eredményességének fokozása érdekében javítani kell a kutatóintézetek irányítási struktúráját. Ennek érdekében korszerűsíteni kell az egyetemi kutatást, világszínvonalú infrastruktúrát kell kialakítani és igénybe vehetővé tenni, a kutatók és hallgatók számára pedig vonzó karrier- és mobilitási lehetőségeket kell biztosítani. Ki kell igazítani és egyszerűsíteni kell a nemzeti finanszírozási és közbeszerzési rendszereket annak érdekében, hogy azok – a szinergiákra alapozva és értéktöbbletet teremtve – adott esetben elősegítsék a határon átnyúló együttműködést, a tudástranszfert és az érdemeken alapuló versenyt.

A tagállami K + F és innovációs politikákkal közvetlenül kell kiaknázni, illetve megoldani a tagállami lehetőségeket, illetve kihívásokat, és azok kialakítása során figyelembe kell venni az uniós kontextust, lehetővé téve a magán- és állami források egyesítési lehetőségeinek növelését az uniós hozzáadott értékkel rendelkező területeken, valamint az e források és az uniós alapok közötti szinergiák kiaknázását, biztosítva ezáltal a megfelelő nagyságrendet, és elkerülve a szétaprózottságot. A tagállamoknak és az Uniónak minden vonatkozó szakpolitikába integrálniuk kell az innovációt, és támogatniuk kell a tag értelemben vett innovációt (amelyhez a nem technológiai jellegű innováció is hozzátartozik). A kutatás és innováció területére irányuló magánbefektetések növelése érdekében a tagállamoknak és az Európai Uniónak javítaniuk kell a keretfeltételeket (különösen az üzleti környezetet, a versenyképes és nyitott piacokat, valamint a kulturális és kreatív ágazatok jelentős gazdasági potenciálját tekintetében), ötvözniük kell a költséghatékony költségvetési ösztönzőket (az egyes tagállamok költségvetési mozgásterétől függően) és más pénzügyi eszközöket a magánfinanszírozás (például kockázati tőke) igénybevételének lehetőségét elősegítő intézkedésekkel, meg kell könnyíteniük a kkv-k részvételét, növelniük kell a keresletet, különösen az öko-innováció területén (adott esetben zöld közbeszerzések és az interoperabilitást biztosító normák kialakítása segítségével), ösztönözniük kell az innovációbarát piacok és szabályozás kialakítását, és biztosítaniuk kell, hogy a szellemi tulajdon védelme és az azzal való gazdálkodás hatékony, megfizethető és eredményes legyen. A háromszög három oldalán (oktatás-kutatás-innováció) kölcsönösen támogatniuk kell egymást és együtt kell működniük. A 8. és 9. iránymutatással összhangban a tagállamoknak biztosítaniuk kell polgáraik számára azon készségek széles skáláját, amelyek az innováció valamennyi formájának, többek között az öko-innovációnak az elősegítéséhez szükségesek, és törekedniük kell arra, hogy elegendő természettudományos, matematikai és mérnöki diplomával rendelkező szakember álljon rendelkezésre.

A tagállamoknak és az Uniónak megfelelő keretfeltételeket kell teremteniük a széles körben elérhető online tartalmakat és szolgáltatásokat kínáló egységes digitális piac gyors kialakításához. A tagállamoknak támogatniuk kell a nagysebességű internet bevezetését és térnyerését, mivel ez a tudáshoz való hozzáférés és a tudás létrehozásában való részvétel kulcsfontosságú eszköze. A közfinanszírozásnak a piaci tökéletlenségek kiküszöbölése érdekében költséghatékonynak és célzottan kell lennie. A szakpolitikáknak tiszteletben kell tartaniuk a technológiai semlegesség elvét. A tagállamoknak – többek között az építési közberuházások összehangolásának fejlesztésével – törekedniük kell a hálózat bevezetése költségeinek csökkentésére. A tagállamoknak és az Uniónak támogatniuk kell – többek között az e-kormányzás, elektronikus aláírás, elektronikus személyazonosítás és elektronikus fizetés továbbfejlesztése révén – a korszerű online szolgáltatások bevezetését és használatát, elő kell segíteniük a digitális társadalomban való aktív részvételt különösen a kulturális tartalmak és szolgáltatások igénybevételének előmozdítása révén (többek között a média használatával és a digitális jártasság elsajátításán keresztül), valamint a biztonság és a bizalom légkörének kialakítását.

Az Európai Unió kiemelt célkitűzése, amely alapján a tagállamok meghatározzák nemzeti célkitűzéseiket, a kutatás és fejlesztés feltételeinek javítása többek között azzal a céllal, hogy ezen ágazatban a köz- és magánszférából származó befektetések együttes szintje 2020-ra a GDP 3 %-a legyen. A Bizottság kidolgoz majd egy olyan mutatót, amely tükrözi a K + F- és az innovációs intenzitást.

5. iránymutatás: Az erőforrás-hatékonyság növelése és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése

A tagállamoknak és az Uniónak intézkedéseket kell hoznia a gazdasági növekedés és az erőforrás-felhasználás szétválasztásának előmozdítása érdekében, a környezeti kihívások növekedési lehetőségekké alakítása és a természeti erőforrások hatékonyabb felhasználása révén, ami elősegíti a környezetkárosodás megelőzését és a biológiai sokféleség biztosítását is. A tagállamoknak és az Uniónak annak érdekében, hogy a szén-dioxid-kibocsátással és az erőforrásokkal kapcsolatos globális korlátozások növekedése mellett sikereket érjen el új üzleti és foglalkoztatási lehetőségek megteremtésében, végre kell hajtania a szükséges strukturális reformokat. A szűk keresztmetszetek nélküli gáz- és elektromosenergia-ellátás érdekében az Uniónak és a tagállamoknak további erőfeszítéseket kell tenniük az integrált és teljeskörűen működő belső energiapiac létrehozásának felgyorsítására. A kibocsátáscsökkentés és az energiahatékonyság fokozása céljából a tagállamoknak széles körben alkalmazniuk kell a piaci alapú eszközöket – például az adóztatást –, támogatva a külső költségek internalizálásának elvét, valamint egyéb hatékony támogatási eszközöket a kibocsátás csökkentése és az éghajlatváltozáshoz való megfelelőbb alkalmazkodás, a fenntartható növekedés, a munkahelyteremtés és az erőforrás-hatékonyság költséghatékony módon történő támogatása, a megújuló energiaforrások és az éghajlatváltozás hatásaival szemben ellenállóképes, alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiák alkalmazásának ösztönzése, a környezetbarátabb és egymáshoz kapcsolódó közlekedési módokra való áttérés ösztönzése, továbbá az energiamegtakarítás és az öko-innováció elősegítése érdekében. A tagállamoknak fokozatosan meg kell szüntetniük a környezetre károsan ható támogatásokat, valamint biztosítaniuk kell az ezzel kapcsolatos költségek és haszon méltányos elosztását.

A tagállamoknak és az Uniónak – az európai szinergiák maximális kiaknázása és a fenntartható mezőgazdaság általi hozzájárulás figyelembevétele mellett – szabályozási, nem szabályozási és fiskális eszközöket – például termékekre és épületekre vonatkozó, uniós szintű energiahatékonysági normákat, címkézést és környezetbarát közbeszerzéseket – kell alkalmazniuk a költséghatékony termelési rendszerekre és fogyasztási szokásokra való áttérés ösztönzésére, az újrahasznosítás elősegítésére, energia- és erőforrás-hatékony, biztonságos és fenntartható, alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság felé történő átmenetre, fenntarthatóbb közlekedés, valamint biztonságos és tiszta energiatermelés irányába történő elmozdulás biztosítására. A tagállamoknak határozott lépéseket kell tenniük intelligens, korszerűsített és teljes mértékben összekapcsolt közlekedési és energetikai infrastrukturák kialakítására, a 4. iránymutatásnak megfelelően az információs és kommunikációs technológiákat a termelékenységnövelés szolgálatába kell állítaniuk, biztosítaniuk kell az infrastrukturális projektek összehangolt végrehajtását, továbbá támogatniuk kell a nyitott, versenyképes és integrált hálózati piacok kialakítását.

Az Európai Unió kiemelt célkitűzése, amely alapján a tagállamok meghatározzák nemzeti célkitűzéseiket, hogy 2020-ra az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása az 1990-es szinthez képest 20 %-kal csökkenjen; a végső energiafelhasználásban a megújuló energiaforrások aránya 20 %-ra nőjön; az energiahatékonyság 20 %-kal javuljon; az Unió elkötelezett amellett, hogy a 2012 utáni időszakra vonatkozó globális és átfogó megállapodást célzó feltételek felajánlása 2020-ra az 1990-es szintekhez képest 30 %-os csökkentésről döntsön, feltéve, hogy más fejlett országok is kötelezettséget vállalnak a kibocsátás hasonló mértékű csökkentésére, és hogy ahhoz a fejlődő országok is megfelelő mértékben hozzájárulnak, felelőségeiknek és saját képességeiknek megfelelően.

6. iránymutatás: Az üzleti és a fogyasztói környezet javítása, valamint az ipari bázis korszerűsítése a belső piac teljes körű működésének biztosítása érdekében

A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a piacok a polgárok, a fogyasztók és a vállalkozások érdekeit szolgálják. A fogyasztóvédelem biztosítása mellett a tagállamoknak és az Uniónak kiszámítható keretfeltételeket kell kialakítania, és biztosítania kell a jól működő, nyitott és versenyképes áru- és szolgáltatási piacokat. E fellépések különösen az egységes piacnak és a szabályozói rendszernek – különösen a pénzügyi szektorban való – elmélyítését, a globális szintű pénzügyi piacokon az egyenlő versenyfeltételek előmozdítását, az egységes piaci és versenyszabályok hatékony végrehajtását és érvényre juttatását, valamint – többek között a regionális eltérések csökkentése érdekében – a szükséges fizika infrastruktúra kiépítését kell, hogy céllozzák.

A kereskedelem és a beruházások fokozásának céljából tovább kell fejleszteni a belső piac külső dimenzióját. A belső piac vonatkozásában kellő figyelmet kell fordítani az általános érdekű szolgáltatások megfelelő módon történő nyújtásának tiszteletben tartására. A tagállamoknak tovább kell folytatniuk az üzleti környezet javítását a következők révén: a közigazgatás korszerűsítése, a vállalatirányítás javítása, a belső piaccal kapcsolatban még fennálló akadályok megszüntetése, a szükségeltelen adminisztratív terhek csökkentése és újabb szükségeltelen terhek elkerülése intelligens szabályozói eszközök alkalmazásának segítségével – többek között további kölcsönösen átjárható e-kormányzati szolgáltatások kialakításával –, az adójellegű akadályok felszámolása, a kis- és középvállalkozások (kkv) támogatása, az egységes piachoz való hozzáférésük javítása összhangban az európai kisvállalkozói intézkedéscsomaggal és a „gondolkozz először kicsiben” elvvel, a stabil és integrált pénzügyi szolgáltatási piacok biztosítása, a finanszírozáshoz való hozzáférés elősegítése, a szellemi tulajdon-jogokhoz való hozzáféréssel és azok védelme előmozdításával kapcsolatos feltételek javítása, a kkv-k nemzetközivé válásának támogatása és a vállalkozói készség ösztönzése, többek között a nők körében. A közbeszerzéseknek ösztönözniük kell az innovációt, különösen a kkv-k tekintetében, és (az 5. iránymutatással összhangban) támogatniuk kell az erőforrás- és energiahatékony gazdaságra való áttérést, tiszteletben tartva a piaci nyitottság, az átláthatóság és a hatékony verseny elveit.

A tagállamoknak támogatniuk kell egy korszerű, innovatív, diverzifikált, versenyképes, alacsony szén-dioxid-kibocsátású, erőforrás- és energiahatékony ipari bázis kialakítását, részben egy költséghatékony, valamint az uniós versenyszabályoknak és egyéb vonatkozó szabályoknak maradéktalanul megfelelő, szükséges szerkezetátalakítás elősegítésével. Ezzel összefüggésben a tagállamoknak át kell rendezniük az uniós forrásokkal kapcsolatos prioritásokat. A tagállamoknak szorosan együtt kell működniük az ipar képviselőivel és az érdekelt felekkel annak érdekében, hogy – különösen a vállalatok társadalmi felelősségvállalásának ösztönzése, a szűk keresztmetszetek megjelölése és a változások lehetővé tétele révén – hozzájáruljanak az Unió vezető szerepéhez és versenyképességéhez egy globálisan fenntartható és inkluzív fejlődésben.
